

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/57/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2718010175
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2718010175.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Jozefa Piknu a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaného F. X., nar. XX. Q. XXXX v V., trvalé bydlisko A. XX, pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 odsek 1 písmeno b) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Skalica z 20. januára 2020, č. k. 8T/16/2018-587, na verejnom zasadnutí konanom 8. decembra 2020 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 321 odsek 1 písmeno e), odsek 3 Trestného poriadku zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sa obžalovaný F. X., nar. XX. Q. XXXX v V., trvalé bydlisko A. XX, odsudzuje

podľa § 326 odsek 1 Trestného zákona, za použitia § 36 písmeno j), § 38 odsek 3 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona sa mu výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona sa mu určuje skúšobná doba na 3 (tri) roky.

Podľa § 61 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze výkonu zamestnania, povolania, funkcie alebo iných činností, ktoré sú spojené s výkonom právomocí verejného činiteľa vo výmere 3 (tri) roky.

odôvodnenie:

Okresný súd Skalica (ďalej len okresný súd) rozsudkom z 20. januára 2020, č. k. 8T/16/2018-587, uznal obžalovaného F. X. (ďalej len obžalovaný) za vinného z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 odsek 1 písmeno b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dňa 18.04.2017, v čase okolo 23.00 hod., na úseku diaľnice D2 smerom z Českej republiky do Bratislavy, na hraničnom priechode Brodské, v úmysle zadovážiť si materiálny prospech, počas služobnej činnosti nad rámec oprávnení colníka upravených ustanovením § 26 zákona č. 652/2004 Z. z. o orgánoch štátnej správy v colníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pri výkone colnej kontroly vodiča X. A., nar. XX.XX.XXXX vykonával kontrolu dodržiavania ustanovenia § 69 ods. 1 písm. g) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, počas ktorej bolo zistené, že vodič X. A. a ani ostatné prepravované osoby nepoužívali bezpečnostné pásy, za čo neoprávnene požadoval od vodiča X. A. finančnú hotovosť vo výške celkom 450,- €, ktorú napísal na kus papiera a konštatoval so slovami, že: „oficiálna suma“, pričom vedľa tejto sumy napísal ďalšiu vo výške 50,- € a konštatoval to slovami, že: „no bileta“, ktorú aj prijal.

Okresný súd ho za to odsúdil podľa § 326 odsek 1 Trestného zákona, s použitím § 36 písmeno j), § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 30 (tridsať) mesiacov. Výkon trestu odňatia slobody mu okresný súd podľa § 51 odsek 1 Trestného zákona podmienene

odložil a zároveň mu uložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe a podľa § 51 odsek 2 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu 4 (štyri) roky. Podľa § 51 odsek 3 písmeno b) Trestného zákona okresný súd uložil obžalovanému počas skúšobnej doby obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok a podľa § 51 odsek 4 písmeno j) Trestného zákona mu uložil aj povinnosť spočívajúcu v príkaze, aby sa v skúšobnej dobe zamestnal alebo sa preukázateľne uchádzal o zamestnanie.

Súčasne okresný súd obžalovanému uložil podľa § 61 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona aj trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze výkonu zamestnania, povolania, funkcie alebo iných činností, ktoré sú spojené s výkonom právomocí verejného činiteľa v trvaní 4 (štyri) roky.

Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní si prokurátor ponechal lehotu na podanie odvolania, ktorá mu márne uplynula. Obžalovaný zahlásil voči všetkým výrokom rozsudku odvolanie, ktoré odôvodnil osobitným písomným podaním prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Róberta Šegeđu (ďalej len obhajca).

V odvolaní uviedol, že skutku kladeného mu za vinu sa nedopustil. Ide o jeden veľký omyl, ktorý ho likvidačne poznačil po profesionálnej, spoločenskej a rodinnej stránke. Je toho názoru, že mu vina v konaní nebola preukázaná. Svedkovia D. K., W. W., R. D. a V. M. na hlavnom pojednávaní neuviedli žiadne okolnosti týkajúce sa súdeného skutku, preto ich výpovede nemajú žiadnu relevanciu. Svedok M. C., ktorého výpoveď bola na hlavnom pojednávaní prečítaná, taktiež ku skutku neuviedol žiadne relevantné skutočnosti. Celá obžaloba je postavená na svedeckej výpovedi svedka X. A., vykonaná či už vo forme priameho výsluchu resp. rekognície, pričom v motorovom vozidle sa podľa tvrdení tohto svedka malo nachádzať minimálne ďalších 6 - 8 osôb odlišných od svedka A. (títo neboli vypočutí hoc to obhajoba navrhovala - tento dôkaz bol už v prípravnom konaní vyšetrovateľom odmietnutý). Proti nemu stojí obžalovaný, ktorý nemá reálnu možnosť sa proti tvrdeniam jediného svedka brániť a to najmä z dôvodu, že nebol prítomný pri konaní, ktoré sa mu kladie za vinu. Je prinajmenšom zvláštne, keď profesionálny vodič vykonávajúci medzinárodnú dopravu nemá zapnutý bezpečnostný pás, pričom túto povinnosť nezabezpečí ani v rámci povinnosti vodiča vo vzťahu k spolucestujúcim. O to viac je to nepochopiteľné, ak vodič, ktorý pravidelne jazdí cez určité územie, pričom má poznatok, že práve nedodržanie tejto povinnosti je sankcionované zo strany orgánov SR (bez ohľadu na skutočnosť či daný orgán má alebo nemá oprávnenie na výkon tejto kontroly), že vodič túto povinnosť sám nedodržava a nevynucuje si splnenie tejto povinnosti od jeho posádky, za ktorú zodpovedá. De facto sám vlastným nekonaním sa privádza do situácií, ktoré znamenajú pre neho a pre jeho zamestnávateľa problémy, aj napriek tomu, ako uvádza, že vedel, že má k takýmto situáciám dochádzať na území Slovenskej republiky. Hypoteticky - uvedené ne/konanie vodiča A., za predpokladu, že by chcel priniesť finančné straty svojmu zamestnávateľovi resp. takýmto spôsobom sa na jeho úkor obohatiť má logiku a to najmä vtedy, ak vedel, že za to nenesie finančnú zodpovednosť voči svojmu zamestnávateľovi. V opačnom prípade tu logika a zmysel ne/konania vodiča A. absentuje. Sám majiteľ prepravnej spoločnosti D. K. uviedol, že vodičov na hospodárenie s jeho finančnými prostriedkami nekontroloval. Vychádzajúc z tvrdení svedka A. o dĺžke jeho pôsobenia v spoločnosti na funkcii vodiča začal pracovať v marci roku 2016 do 15. januára 2018. Ku dňu konania jeho výsluchu, t. j. 31. januára 2018, podľa vyjadrení tohto svedka musel absolvovať cestu cez hranicu ČR/SR za obdobie od marca 2016 do januára 2018 minimálne 300 krát a to za predpokladu, že túto činnosť vykonával iba dva krát do týždňa. Je veľmi pochybné a zarážajúce bez bližšieho vysvetlenia a bez akéhokoľvek iného dôkazu, ktorý sa v spise nenachádza, že svedok A. si presne pamätá výlučne dátumy 8. apríla 2017 a obsahovo takmer iný zhodný dátum 18. apríla 2017, kedy mal podľa jeho vyjadrenia zaplatiť pokutu vo výške 50 eur. V prvom aj druhom prípade mal byť modus operandi takmer totožný, kde podľa jeho vyjadrenia mal byť požiadaný o úhradu sumy 300 eur resp. sumy 450 eur za údajné porušenie pravidiel cestnej premávky, kde v oboch prípadoch malo byť použité slovné spojenie „no bileta“. V oboch prípadoch však opoznáva typovo totožné osoby Bc. V. H. (prípadoz z 8. apríla 2017) a následne obžalovaného. Čo ak sa svedok A. kardinálne mylí?

V ďalšej časti odvolania obžalovaný namietal vykonané rekognície. V prvom prípade (skutok z 8. apríla 2017) opisuje osobu nasledovne: „Tento colník bol nakrátko ostrihaný, ale nebol úplne holohlavý, mohol mať cca. 40 rokov, výšku si nepamätám, ale nebol veľmi vysoký cca. 165-170 cm, bol priemernej postavy.“ V druhom prípade (skutok z 18. apríla 2017) opisuje osobu nasledovne: „Tento colník bol na krátko ostrihaný, športovo ostrihaný, on bol cca. 180 cm vysoký a viac neviem k nemu dodať, ale vedel by som ho opoznať, keby som mal možnosť vidieť určite by som ho opoznal. Ešte by som chcel uviesť, že tu by som vedel opoznať iba toho colníka, ktorý ma zastavil a následne pokutoval, toho ktorý vošiel do mikrobusu kontrolovať toho by som nedokázal opoznať.“ Takže v oboch prípadoch malo ísť

o colníka, logicky sa predpokladá, že colník pri výkone svojej činnosti je v služobnej rovnošate, avšak túto skutočnosť svedok pri popise neuvádza.

Následne dňa 20. septembra 2017 o 14:15 hod. (koniec rekognície dňa 20. septembra 2017 o 14:40 hod.) sa pristupuje k rekognícii osoby, kde sú svedkovi predložené fotografie k ním tvrdenej udalosti z 8. apríla 2017, kde medzi 6 fotografiami sú „iba“ tváre osôb: A. Q. č.1, A. R. č. 2, K. H. č.3, K. V. č. 4, V. V. č. 5, M. V. č. 6. Následne dňa 20. septembra 2017 v tom istom čase o 14:15 hod. (koniec rekognície dňa 20. septembra 2017 o 14:40 hod.) sa pristupuje k rekognícii osoby, kde sú svedkovi predložené fotografie k ním tvrdenej udalosti z 18. apríla 2017, kde medzi 6 fotografiami sú „iba“ tváre osôb: V. W. č.1, A. R. č. 2, K. H. č.3, V. V. č. 4, F. X. č. 5, Q. P. č. 6. Prípadné tvrdenie o písárskej chybe v tomto konkrétnom prípade nemôže obstať, nakoľko podľa obžalovaného každý úkon trestného konania a zápisnica z neho vyhotovená má presne zaznamenať priebeh úkonu vrátane dňa, mesiaca, roka a presného času vykonania úkonu. Takéto podozrenie vyvoláva veľkú pochybnosť o vykonaní úkonu tak, ako to je deklarované. Pri rekognícii sa u osôb predpokladá rovnaká etnická skupina, rasa, výška, postava, odev, bohatosť a farba vlasov. Táto skutočnosť je veľmi dôležitá najmä preto, aby opoznávaná osoba nebola ovplyvňovaná inými faktormi z hľadiska vyššie uvádzaných atribútov. Fotografiu osoby R. A., medzinárodne známu osobu prezývaného tiež ako „Dlhý R.“, mohol svedok vidieť kdekoľvek na internete, nakoľko táto osoba a jej skutky boli a sú pertraktované v médiách (aj v zahraničných) niekoľko rokov, takmer každý týždeň. Taktiež fotografia tejto osoby bola predložená v tom istom čase pri dvoch rozdielnych rekogníciách, aj v prípade z 8. apríla 2017 a aj v prípade z 18. apríla 2017. Fotografia osoby K. H. bola tiež použitá pri rekognícii v oboch spomínaných dňoch, čiže svedok ju už mal možnosť vidieť. Obžalovaný poukázal v tejto súvislosti na skutočnosť, že táto osoba je oblečená v obleku, tak ako aj osoba pri rekognícii k prvému skutku z 8. apríla 2017 pod číslom 4 - K. V.. Osoby vo fotoalbe na pozíciách č. 3 a č. 4 majú dlhé vlasy, vôbec nezodpovedajú popisu svedka A. a jeho hodnoteniu účesu a to na krátko a športovo ostrihaný. Z hľadiska fotografií, kde svedok A. udáva, že by osoby vedel opoznať aj na základe výšky vzrastu, nie je možné sa vyjadriť, nakoľko svedkovi boli predložené iba tváre osôb. Zaujímavosťou pri rekognícii ku dňu 8. apríla 2017 je vyjadrenie svedka A.: „Tieto fotky sú dosť nekvalitné a preto nedokážem opoznať túto osobu.“ Pri rekognícii ku skutku z 18. apríla 2017 - fotoalbum č. 1 sú na pozíciách č. 2 a č.3 v tom istom poradí svedkovi ukázané osoby K. a A., pozície č. 1, č. 4, č. 5, č. 6 sú doplnené inými osobami, pri fotoalbe č. 2, sú pozície č. 2, č.3, č. 4, a č. 6 rovnaké ako v prvom prípade, len pri obvinenom došlo k zmene pozície z č. 5 na č. 1. Je zrejmé, že svedok A. de facto opoznával medzi 4 fotografiami, nakoľko fotografiu osoby K. a A. už mohol a podľa názoru obžalovaného aj videl pri rekognícii ohľadom skutku z 8. apríla 2017. Ak mu bola ukázaná fotografia obvineného za takýchto okolností ako je vyššie popísané, tak podľa obžalovaného aj malé dieťa za použitia vylučovacej metódy by veľmi ľahko mohlo opoznať osobu, ktorú OČTK potrebujú z hľadiska získania aspoň jedného dôkazu (v tomto prípade jediného dôkazu) na to, aby mohlo byť vznesené obvinenie voči konkrétnej osobe. OČTK mali informáciu o osobe obvineného priamo zo záznamu Finančného riaditeľstva sekcia kontroly a inšpekčnej služby z 20. septembra 2017, pod číslom 1347488/2017, napokon to aj nepriamo uvádzajú v napádanom uznesení na strane 2, teda v čase vykonania rekognície bol minimálne podozrivou osobou.

K veci ďalej uviedol, že ku skutku z 8. apríla 2017 svedok A. dňa 20. septembra 2017 o 14:45 hod. opoznáva osobu H. V. na fotografii č. 6 - fotoalbum č. 1, a č. 4 na fotoalbe č. 2. Porovnaním fotografií obžalovaného a V. H. je zrejmé, že ide o veľmi podobné osoby, ktoré majú veľa spoločných znakov; v prípade ak sa berie popis svedka A. na základe čoho by vedel opoznať osoby ku skutku z 8. a 18. apríla 2017, tak ide o totožný opis osôb. OČTK v tomto konaní disponovali informáciami o možných podozrivých osobách, preto je obžalovaný toho názoru, že OČTK boli povinní a mali vykonať rekogníciu IN NATURA postupom podľa § 126 ods. 1 Tr. zákona a nie podľa fotografií, preto namieta vykonanú rekogníciu a postup, ktorý predchádzal vykonaniu rekognície. V tejto súvislosti poukázal obžalovaný na ustálenú súdnu prax (napr. rozsudok NS SR č. R 28/1986, atď..), podľa ktorej rekogníciu iba na základe fotografií možno vykonať len v prípade, keď nie je uvedený postup možný napríklad preto, lebo podozrivá osoba nebola zistená. Uvedené však nie je tento prípad, nakoľko OČTK disponovali informáciami o podozrivých osobách v tejto veci, vrátane ich priameho stotožnenia a to na základe výsledku preverovania z Finančného riaditeľstva sekcie kontroly a inšpekčnej služby. V zmysle § 126 Trestného poriadku je ukázanie poznávanej osoby poznávajúcej osobe na fotografii špecifickou formou popri rekognícii in natura, avšak za vyššie uvedeného predpokladu a preto považuje takto vykonanú rekogníciu v tomto prípade za absolútne neúčinný dôkaz, nakoľko vychádza z nezákonne, v rozpore s Trestným poriadkom, vykonaného stotožnenia údajného páchatel'a svedkom tvrdeného skutku, pričom takto získaný dôkaz obstaraný v rozpore so zákonom prenáša svoju nezákonnosť a procesnú nepoužitelnosť i na ďalšie dôkazy, ktoré vychádzajú z obsahu nezákonne získaného dôkazu

(napr. rozsudok NS SR, 4Tz 9/2006). Vo vzťahu k ďalším dôvodom odvolania sa v plnej miere pridržiaval záverečnej reči, ktorú obhajca predniesol na hlavnom pojednávaní 20. januára 2020.

Podľa obžalovaného z dokazovania nebolo jednoznačne, bez akýchkoľvek pochybností preukázané, resp. vôbec:

1. že mal konať v úmysle zadovážiť si materiálny prospech (čo ak svedok A. z dôvodov vyššie uvádzaných ((ani on ani jeho spolucestujúci nemali bezpečnostné pásy, hoc vedel o ním tvrdených problémoch na CZ/SK hranici)) konal sám z úmyslom, že to vie vybaviť za 50 Eur, ktoré nemusí vrátiť svojmu zamestnávateľovi,
2. že mal konať nad rámec oprávnení colníka upravených v § 26 zákona č. 652/2004 Z.z. - pričom je zrejmé, že colník je oprávnený kontrolovať totožnosť osôb v zmysle § 19 spomínaného zákona a teda výkon kontroly totožnosti osoby je v súlade so zákonom,
3. že mal požadovať sumu 450 Eur, ktorú mal napísať na kus papiera so slovami „oficiálna suma“ - nebol vyprodukovaný ani jeden dôkaz, ktorý by podporil tvrdenia svedka A.,
4. že mal napísať vedľa tejto sumy ďalšiu sumu vo výške 50 Eur, kde to mal konštatovať slovami „no bileta“ - tiež nebol vyprodukovaný žiadny dôkaz, ktorý by podporil tvrdenia svedka A. a
5. napokon, že mal 50 Eur aj prijať - nebol vyprodukovaný žiadny dôkaz, ktorý by podporil tvrdenia svedka A..

Pokiaľ ide o výrok o treste, obžalovaný namietal uložený zákaz požívania alkoholických nápojov s tým, že nevie z akého zákonného dôvodu bolo uložené uvedené obmedzenie, keď z vykonaného dokazovania nevyplýva žiadny dôkaz, že žalovaný skutok mal byť spáchaný v súvislosti s požitím alkoholických nápojov. Uviedol, že doteraz nemal žiadny problém, nebol trestaný, riešený za priestupok ani disciplinárne riešený za nejaký delikt spájaný s alkoholom a preto považuje uloženie uvedeného obmedzenia za nezákonné.

Obdobne je to aj s povinnosťou sa riadne zamestnať, nakoľko po nútenom odchode z finančnej správy je riadne zamestnaný, pričom tiež poukazuje, že aj predtým bol v služobnom pomere colníka 19 rokov a preto tento príkaz považuje za nedôvodný, neodzrkadľujúci vykonané dokazovanie.

Na záver uviedol, že zdvorilo žiada o citlivé posúdenie tohto odvolania, čestne prehlasuje, že skutočne sa skutku uvedeného v napadnutom rozsudku nedopustil, ide o jeden veľký omyl so závažnými následkami pre neho, jeho rodinu a celé okolie, ktoré sú bohužiaľ veľmi ťažko napravitelné.

Vzhľadom na vyššie uvedené v konečnom návrhu obžalovaný žiadal, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil podľa ust. § 321 odsek 1 písmeno a), b) Trestného poriadku v celom rozsahu a podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že obžalovaného podľa § 285 písmeno c) Trestného poriadku spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Skalica zo 14. mája 2018, sp. zn. Pv 492/17/2206, oslobodí, nakoľko nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Prokurátor sa k písomným dôvodom odvolania obžalovaného nevyjadril.

Spisový materiál bol Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) riadne predložený na rozhodnutie 3. júna 2020.

Za účelom prejednania odvolania obžalovaného nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 8. decembra 2020. Na verejné zasadnutie sa dostavil prokurátor krajskej prokuratúry, obžalovaný a jeho obhajca. Dokazovanie krajský súd na verejnom zasadnutí nedopíňal, keďže žiadne návrhy v tomto smere neboli.

Pokiaľ ide o konečné návrhy, prokurátor navrhoval odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť. Obhajca obžalovaného sa pridržiaval písomne podaného odvolania a konečného návrhu tam uvedeného. Obžalovaný uviedol, že sa pridrižiava toho, čo povedal obhajca a dodal, že ak by tento skutok spáchal, priznal by sa a podmienka by mu už skončila. Ale vzhľadom k tomu, že je nevinný, nemá sa k čomu priznať.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 odsek 1 Trestného poriadku, odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
- c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala oprávnená osoba - obžalovaný, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohol a urobil tak v zákonom stanovenej lehote, preskúmal postupom podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, krajský súd prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že odvolanie obžalovaného čo do výroku o vine nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o konanie, ktoré predchádzalo výroku o vine, obžalovaný v odvolaní konkrétne procesné pochybenia nevytykal a krajský súd vlastným prieskumom nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o napadnutý výrok o vine, krajský súd v prvom rade konštatuje, že okresný súd vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie. Vykonané dôkazy následne v súlade s ust. § 2 odsek 12 Trestného poriadku vyhodnotil individuálne, ako aj v ich súhrne a dospel k správne mu záveru o vine obžalovaného. O správnosti a úplnosti skutkových zistení, ako aj o vine obžalovaného nemal ani krajský súd žiadne pochybnosti.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v zmysle § 168 odsek 1 Trestného poriadku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a rozviedol právne úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Rovnako sa okresný súd podrobne venoval aj obhajobným námietkam obžalovaného.

Krajský súd sa s odôvodnením napadnutého rozsudku stotožňuje a v podrobnostiach naň poukazuje bez potreby vecne správne argumenty opakovať.

K odvolacím námietkam obžalovaného ohľadne viny krajský súd uvádza, že aj podľa názoru krajského súdu obžalovaného zo spáchania skutku jednoznačne usvedčuje očitý svedok X. A., ktorý je svedkom dôveryhodným, keďže v priebehu celého konania vypovedá konzistentne, jeho výpoveď je detailná a komplexná, bez vnútorných rozporov. Ak si aj svedok na niečo nespomenul resp. vypovedal odlišne na hlavnom pojednávaní oproti prípravnému konaniu, tak len v nepodstatných bodoch. Kľúčovú dejovú líniu opisoval rovnako. Ani krajský súd nezistil žiaden motív, pre ktorý by mal tento svedok obžalovaného chcieť krivo obviňovať, zvlášť pod hrozbou trestnoprávneho postihu za takéto konanie. Treba zdôrazniť, že svedok obžalovaného osobne nepoznal, nikdy predtým sa nevideli a neprišli do konfliktu. Jediný ich kontakt vyplynul zo služobnej činnosti obžalovaného ako colníka. Správne tiež okresný súd poukázal na fakt, že to nebol svedok, kto podal trestné oznámenie na políciu. Podal ho svedkov zamestnávateľ D. K. v máji 2016, teda bezmála rok pred spáchaním súdeného skutku, pričom v oznámení poukazoval na obdobné nelegálne postupy slovenských colníkov, s ktorými sa mal stretávať on resp. jeho šoféri od začiatku roku 2016.

Obžalovaný ponúkal dve verzie, pre ktoré by svedok X. A. nemal hovoriť pravdu. Tá prvá bola, že si obžalovaného pomýlil s iným colníkom. Túto verziu ale krajský súd rovnako ako súd okresný vylúčil, nakoľko svedok X. A. obžalovaného jednoznačne spoznal nielen v prípravnom konaní v rámci rekognície, ale aj na hlavnom pojednávaní. Ani druhá alternatíva obžalovaného, že tak svedok učinil preto, aby sa na kvázi úplatkoch pre colníkov sám obohacoval na úkor svojho zamestnávateľa, nie je vierohodná. Svedok D. K., ktorý X. A. ako šoféra v tom čase zamestnával, sa pri svojom výsluchu vyjadril, že informáciám od X. A. dôveroval. Odôvodnil to tým, že jednak nešlo o ojedinelú žiadosť o úplatok, ale opakované konanie slovenských colníkov, na ktoré sa mu sťažovali aj iní jeho šoféri, napr. svedok M. C.. Odôvodnil to ale aj tým, že takéto konanie slovenských colníkov zažil aj na vlastnej koži. Svedok D. K. dodal, že informácie si overoval telefonicky a potajme aj od prevážaných cestujúcich, lebo niektorých poznal osobne, a títo mu potvrdili, že jeho šoféri o tých kontrolách a postupoch slovenských colníkov neklamú. Aj svedok D. K. zotrval na svojich výpovediach. V očiach krajského súdu boli aj jeho výpovede presvedčivé, bez vnútorných rozporov a preto dôveryhodné.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že výpoveď svedka X. A. má také parametre, že by aj sama o sebe obstála v konaní ako jediný dôkaz o vine obžalovaného. O takú situáciu ale v tomto prípade nešlo, lebo tu jeho výpoveď bola podporená nielen výpoveďou už spomínaného svedka D. K., ale aj listinami preukazujúcimi fakt, že obžalovaný bol v kritickom čase na mieste činu, čo potvrdil rozdeľovník služieb (č. I. 381) a služobný príkaz (č. I. 454). Výpoveď svedka X. A., pokiaľ ide o postupy colníkov, nepriamo potvrdil aj

svedok M. C.. Správne preto okresný súd ustálil, že ucelená reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, umožňovala v tejto trestnej veci vyvodiť bezpečný, nevyvrátiteľný a nad všetky pochybnosti odôvodnený záver, že obžalovaný spáchal skutok, kladený mu za vinu.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky ohľadom rekognície, tieto krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné. Obhajoba má síce pravdu v tom, že vykonanie rekognície in natura podľa § 126 odsek 1 Trestného poriadku má prednosť pred postupom podľa § 126 odsek 2 Trestného poriadku opoznávaním podľa fotografií, prípadne s použitím technických prostriedkov, to ale podľa názoru krajského súdu neznamena, že ak vyšetrovateľ uprednostnil postup podľa § 126 odsek 2 Trestného poriadku, že je taká rekognícia a priori nezákonná. Taký záver podľa názoru krajského súdu nemožno vyvodiť ani z judikatúry, na ktorú obhajoba poukazuje.

Podstatné podľa názoru krajského súdu je, že vyšetrovateľ pri rekognícii podľa § 126 odsek 2 Trestného poriadku dodržal náležitosti predpísané Trestným poriadkom, keď pred rekogníciou nechal svedka v rámci výsluch najskôr podrobne popísať osobu, ktorej totožnosť bolo treba zistiť. Súčasne vyšetrovateľ prizval k rekognícii nezúčastnenú osobu. Pokiaľ ide o fotografie použité pri rekognícii, podľa názoru krajského súdu ide o osoby podobného zovňajšku. Za nedôvodné považoval krajský súd námietky obžalovaného, že na fotografiách boli dve osoby (K., A.), ktoré boli pred svedkom použité už pri skoršej rekognícii. Z ničoho nevyplýva, že by pri tomto druhu rekognície nemohol vyšetrovateľ niektoré fotografie figurantov použiť opakovane. Podstatné je, aby bol páchatel svedkom stotožnený medzi viacerými figurantami podobného zovňajšku, čo bolo dodržané. Neobstoja ani námietky obhajoby, že fotografia figuranta R. A. prezývaného „Dlhý R.“ bola každému známa z médií. Ide len o subjektívne presvedčenie obžalovaného. Z ničoho nevyplývalo, že by sa svedok X. A. ako občan Maďarskej republiky, tam žijúci, nehovoriaci po slovensky, zaujímal o kriminálne prípady riešené na Slovensku. Ak by sme ale aj pripustili argument obhajoby, že uvedené fotky nemali byť použité, ešte stále by bol obžalovaný pri rekognícii stotožnený svedkom ako páchatel medzi ďalšími tromi figurantami, ktorých výzor obhajoba nenamietala. Aj to by podľa krajského súdu bolo dostačujúce.

Pokiaľ ide o zostávajúce odvolacie námietky obžalovaného smerujúce do roviny skutkových zistení, v nich v podstate len opakuje obhajobné argumenty predstreté okresnému súdu, na ktoré už dostal v odôvodnení napadnutého rozsudku náležitú odpoveď. V podrobnostiach krajský súd poukazuje na vyčerpávajúce odôvodnenie napadnutého rozsudku bez nutnosti vecne správne argumenty opakovať. Keďže ide o námietky týkajúce sa primárne hodnotenia dôkazov, ktoré obžalovaný hodnotí odlišne než okresný súd, vo svoj prospech, k tomu považuje krajský súd za potrebné poznamenať, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Inak povedané, Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie viny obžalovaného. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Právo na spravodlivý proces neznamena právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadí jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 odsek 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 4 Tdo/36/2015).

Pokiaľ ide o zvyšnú časť odvolacích námietok, tieto nie sú pre posúdenie veci kľúčové, preto na ne obžalovanému nie je potrebné dávať špecifické odpovede. Tie sa vyžadujú len na argumenty, ktoré sú pre meritum veci rozhodujúce.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je ďalej zrejmé, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona. Správne okresný súd ustálil, že skutok ustálený v skutkovej vete výroku o vine napadnutého rozsudku naplňa všetky zákonné znaky prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 odsek 1 písmeno b) Trestného zákona. Pokiaľ ide o rozbor jednotlivých zákonných znakov skutkovej podstaty tohto trestného činu, tu krajský súd opätovne poukazuje na vyčerpávajúce odôvodnenie okresného súdu, opäť bez potreby ho opakovať.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného týkajúce sa právnej kvalifikácie skutku, správne okresný súd poznamenal, že na trestnosť činu podľa § 326 odsek 1 Trestného zákona sa nevyžaduje, aby páchatel' skutočne získal neoprávnený prospech. Rozhodujúci je tu úmysel páchatel'a zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech zneužitím svojej právomoci. Výška zadováženého neoprávneného prospechu pri tomto trestnom čine v rámci základnej skutkovej podstaty nie je rozhodujúca, má význam len ako kvalifikačný znak. Inak povedané, na trestnosť činu sa nevyžaduje, aby si páchatel' týmto reprobovaným spôsobom zadovážil prospech dosahujúci aspoň 266 eur, ako sa mylne domnieva obhajoba.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného týkajúce sa tzv. materiálneho korektívu, tieto krajský súd považuje taktiež za nedôvodné. Okresný súd otázke závažnosti súdeného činu v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona (nepatrnej alebo vyššej) venoval náležitú pozornosť a dospel aj k správne mu záveru, že jeho závažnosť je vyššia ako nepatrná. Na tomto mieste krajský súd poukazuje na vyčerpávajúce odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku, ktoré si v celom rozsahu osvojuje a dodáva, že pri určení stupňa závažnosti trestného činu je určujúci význam chráneného záujmu, ktorým je v tomto prípade záujem štátu na riadnom výkone právomoci verejných činiteľov. Súčasne je potrebné uviesť, že trestná zodpovednosť verejného činiteľa pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa vzniká aj v prípade jednotlivého výkonu právomoci spôsobu odporujúceho zákonu; nemusí sa zo strany páchatel'a jednať o viacnásobné opakované konanie. Aj samotný jednorazový výkon právomoci spôsobom odporujúceho zákonu môže byť bez ďalšieho kvalifikovaný podľa jednej z uvedených alternatívnych foriem písm. a/ až c/ ust. § 326 odsek 1 Trestného zákona

(pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR z 15. júla 2015, sp. zn. 3Tdo 36 /2015).

Z prezentovaných dôvodov považoval krajský súd odvolanie obžalovaného vo vzťahu k výroku o vine za nedôvodné.

Pokiaľ ide o výrok o treste, obžalovaný namietal len voči uloženým primeraným povinnostiam a obmedzeniam, ktoré považoval za nadbytočné. Iné chyby tomuto výroku nevytykal.

Krajský súd sa pri prieskume tohto výroku zamerail nielen na všeobecné posúdenie zákonnosti a primeranosti uloženého trestu, ale skúmal aj to, či nedošlo pri ukladaní trestu k chyby síce odvolaním nevytykanej, ale odôvodňujúcej podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

Preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že odvolanie obžalovaného čo do výroku o treste je dôvodné, aj keď z iných ako ním uplatnených dôvodov.

Vo všeobecnosti treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t.j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a

generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatela trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatela a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

Pokiaľ ide o konanie predchádzajúce výroku o treste, okresný súd vykonal dostatočné dokazovanie, pri ktorom postupoval v súlade s Trestným poriadkom.

Pokiaľ ide o pomer a mieru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, okresný súd správne u obžalovaného zistil jednu poľahčujúcu okolnosť (pred spáchaním trestného činu viedol riadny život - § 36 písmeno j) Trestného zákona) a žiadnu priťažujúcu. Správne preto postupom podľa § 38 odsek 3 Trestného zákona modifikoval zákonom ustanovenú trestnú sadzbu trestu odňatia slobody znížením jej hornej hranice o jednu tretinu a trest ukladal v trestnej sadzbe od 2 rokov do 4 rokov.

Aj pokiaľ ide o druh trestu, okresný súd dospel k správne právnemu záveru, že obžalovanému je potrebné ukladať trest odňatia slobody. Vzhľadom na postoj obžalovaného k spáchanej trestnej činnosti a jej závažnosť nevidel ani krajský súd dôvod na to, aby bol obžalovanému ukladaný niektorý z alternatívnych trestov k trestu odňatia slobody.

Pokiaľ ale ide o samotnú výmeru trestu, okresným súdom uložený trest považoval krajský súd za neprimerane prísny.

Na tomto mieste je potrebné pripomenúť, že okresný súd 14. augusta 2018 v tejto trestnej veci rozhodol trestným rozkazom, ktorým obžalovaného uznal za vinného na skutkovom a právnom základe uvedenom v obžalobe a odsúdil ho podľa § 326 odsek 1 Trestného zákona, za použitia § 36 písmeno j), § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky, ktorého výkon mu podľa § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona podmiennečne odložil a podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu 3 (tri) roky. Súčasne obžalovanému podľa § 61 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona uložil trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze výkonu zamestnania, povolania, funkcie alebo iných činností, ktoré sú spojené s výkonom právomocí verejného činiteľa vo výmere 3 (tri) roky.

K zrušeniu trestného rozkazu došlo výlučne na základe riadne a včas podaného odporu obžalovaným. Po prejednaní veci na hlavnom pojednávaní následne okresný súd vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom, ktorým obžalovanému uložil oproti trestnému rozkazu evidentne prísnejší trest, čo v napadnutom rozsudku žiadnym spôsobom neodôvodnil.

Obdobnou situáciou sa zaoberal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý v rozsudku z 28. novembra 2019, sp. zn. 6Tdo/48/2019, uviedol, že možnosť podávania opravných prostriedkov v trestnom konaní tvorí významnú súčasť obhajovacích práv obvineného. S ich uplatňovaním je pritom úzko spojený všeobecný princíp zákazu zmeny k horšiemu (reformatio in peius), ktorý je slovami Ústavného súdu Slovenskej republiky potrebné chápať ako garanciu práva podávať opravné prostriedky bez toho, aby sa zhoršilo postavenie osoby (v porovnaní so situáciou založenou pred podaním takéhoto opravného prostriedku), ktorá buď sama podala opravný prostriedok, alebo v prospech ktorej bol opravný prostriedok podaný inou, k tomu oprávnenou osobou (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. marca 2012, sp. zn. IV. ÚS 163/2012).

Princíp zákazu reformatio in peius tvorí integrálnu súčasť procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, a preto je potrebné ho dodržiavať, ako aj aplikovať, pokiaľ možno vždy najširšie a vždy iba materiálne, nie formálne (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 8. februára 2011, sp. zn. III. ÚS 392/2010). Právna teória i prax považuje odpor za špecifický opravný prostriedok podávaný voči trestnému rozkazu, ktorá vlastnosť sa okrem iného prejavuje aj v tom, že pri odsúdení rozsudkom na hlavnom pojednávaní konanom na základe obvineného odporu proti trestnému rozkazu podľa § 355 odsek 3 dikcia vety za bodkočiarkou Trestného poriadku, nie je samosudca viazaný právnou kvalifikáciou ani druhom a výmerou trestu obsiahnutými v zrušenom trestnom rozkaze. V uvedenom prípade ide o zákonnú výnimku zo skôr charakterizovaného všeobecného princípu zákazu reformatio in peius. Na strane druhej, keďže rozhodnutie formou trestného rozkazu so sebou nespája žiadne „dobrodenné zákona“ umožňujúce zmiernenie prísnosti trestnej sankcie (ako napríklad v konaní o dohode o vine a treste), je neakceptovateľné, aby súd s podaním odporu spájal akékoľvek negatívne následky bez toho, aby s poukazom na novozistené skutočnosti zrozumiteľným spôsobom vysvetlil, čo ho v konečnom dôsledku viedlo k prijatiu rozhodnutia v neprospech obžalovaného, nakoľko už vydanie trestného rozkazu v zmysle ustanovenia § 353 odsek 1 Trestného poriadku bolo podmienené záverom súdu o spoľahlivom preukázaní skutkového stavu veci. V opačnom prípade, by sa tak pri dodržiavaní princípu predvídateľnosti práva pri rovnakých skutkových a právnych okolnostiach, mohol prísnejší rozsudok javiť ako neprípustná sankcia za využitie práva na podanie odporu. Tento názor plne korešponduje s

použiteľným nálezom Ústavného súdu Českej republiky zo 7. marca 2002, sp. zn. II. ÚS 213/2000, ktorého závery boli korigované nálezom Ústavného súdu Českej republiky z 10. decembra 2009, sp. zn. III. ÚS 39/2009; či s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. júna 2015, sp. zn. 5 To 2/2015.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného judikátu krajský súd konštatuje, že okresný súd porušil zákon v ust. § 355 odsek 1, odsek 3 Trestného poriadku, keď v napadnutom rozsudku bez akéhokoľvek vysvetlenia sprísnil obžalovanému uloženú sankciu oproti trestnému rozkazu, hoci skutočnosti relevantné pre uloženie trestnej sankcie sa od vydania trestného rozkazu do vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku podľa názoru krajského súdu nijak nezmenili. Nevyhnutnosť sprísnenia uloženej sankcie oproti stavu založenému trestným rozkazom totiž krajský súd z obsahu predloženého spisového materiálu nezistil. V podstate okresný súd tie isté skutočnosti rozhodné pre určenie trestnej sankcie hodnotil v rôznych fázach trestného konania inak, keďže im prikladal rozdielnu váhu v neprospech obžalovaného. Ak by toto pochybenie krajský súd prehliadol, zaťažil by konanie chybou, ktorá by v zmysle cit. judikátu odôvodňovala podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 písmeno c) Trestného poriadku.

Z prezentovaných dôvodov krajský súd podľa § 321 odsek 1 písmeno e), odsek 3 Trestného poriadku na verejnom zasadnutí zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu z dôvodu jeho neprimeranej prísnosti a sám na základe § 322 odsek 3 Trestného poriadku uložil obžalovanému miernejší trest v rozsahu, v akom mu bol uložený už trestným rozkazom.

Takto nakombinované tresty podľa názoru krajského súdu rešpektujú princípy právnej istoty a zákazu reformatio in peius a zodpovedajú aj kritériám stanoveným v ust. § 34 Trestného zákona. Sú tiež trestami primeranými a spravodlivými, ktoré v sebe obsahujú prvky tak individuálnej, ako aj generálnej prevencie, vrátane morálneho odsúdenia konania obžalovaného.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.